

CHRISTER SVENSSON

Vådan av att söka sommarjobb

Det är nästan 50 år sedan Christer Svensson klev in på expeditionen på Folkpartiets ungdomsförbund i Stockholms län. Nu går han i pension och ser tillbaka på ett halvt sekel i en tumlande FP-värld.

TEXT CHRISTER SVENSSON FOTO FOLKPARTIETS ARKIV

MIN POLARE VALDIS ringer mig, det är i mitten av juni 1966, vi har förgäves försökt få tag i sommarjobb. Han meddelar att han fått erbjudande om två jobb och har bestämt sig för att nappa på det ena, som diskplockare på en restaurang. Arbetstiderna passar honom utmärkt. Jag får namn och telefonnummer till Christer Flensby, som jobbar som ombudsman på Folkpartiets ungdomsförbund i Stockholms län. Jag ringer och vi bestämmer tid nästa morgon för ett snack om ett sommarvikariat som kontorsvaktmästare.

Fem trappor upp på Wallingatan 3 B infinder jag mig lagom till morgonfikat. Ingrid Larsson, sedermera Näsholm (och senare sekreterare till Bengt Westerberg), Ulla Levin och Gudrun Hällgren (gift med semestrande länsombudsmannen Bernt Hällgren), tar emot med krans och kakor. FPU-ombudsmannen har inte för avsikt att infinna sig men har lämnat damerna fullmakt att, om de tycker jag duger, anställa mig för två sommarmånader.

Vi kommer väldigt bra överens, damerna och jag, så de beslutar om anställning. Lönen var 1200 kronor i månaden och vid övertid utgick köttbullsmacka från närliggande kondis.

SOMMAREN DÄRPÅ, JAG fick möjlighet att jobba alla lov och även en del skoldagar när det var mycket att göra, var Gabriel Romanus på expeditionen. Den stundande FPU-kongressen avhandlades. Gabriel undrade om jag ville följa med till Falkenberg som observatör. Jag var ännu inte medlem. FPU betalade alla avgifter och det blev en rejäl upplevelse. Kanske inte så mycket politiskt som socialt, kongressmiddag med

Sven Astevall, ombudsman för FP Kronoberg, lade nyligen upp den här bilden på Facebook med texten: "Skrev reseräkning efter FP:s landsmöte i Växjö 2009. Hade iof bara 1 km att gå till konserthuset men krävde nya skor, helst Oscaria. Fick istället paket från Sthlm med Christer Svenssons utlästade 47: or. Kom fram vid vårstämningen på läns-expen. Så har vi det, utanför tullarna..."

storbandet Westcoasters, maskeradkväll med musik av Trio mé Bumba, Gabriel var utklädd till bebis med blöjor, napp och lustig mössa. Hotell Strandbaden är fyllt med unga, glada, trevliga människor. Självklart blir jag medlem.

1968, LÄNSEXPEDITIONEN FLYTTADE till Jakobsbergsgatan.

Och jag blev kär. Lena Hammarberg, med Rösta Ungt-halmhatten käckt på svaj på valets bästa 70x100 affisch, prydde pojkrummets vägg.

1969. Efter fyra år i 3-årigt gymnasium bars jag hem i hängmatta (symboliserande min studietid) av bland annat dåvarande förbundsombudsmannen i Stockholms län, Göran Asplund.

Länsexpen befann sig nu på Ansgariegatan och jag blev 1970 valombudsman i norra länet. Täby, Österåker, Waxholm och Norrtälje krävde många hundra mil i min lilla NSU Prinz. Där, i liberalismens tjänst, kunde min historia i FP:s tjänst ha tagit slut. På en raksträcka försvann hela vänster sida på min bil då en mötande bilist hastigt kom på att han ville köra om en lastbil där det definitivt inte fanns plats för mer än två bilar att mötas. Jag satt plötsligt i friska luften, någon centimeter från att ha blivit luft själv.

Av försäkringsbolaget fick jag en gul Ford Taunus som drygt två år senare, likt bilarna i en Helan och Halvanfilm, fullständigt rasade samman där den stod på gården till Ansgariegatan.

Och jag har fortfarande inte tagit ut några milpengar från valrörelsen -70. Är det försent nu?

Eftervalsresan 1970, min första utlandsresa, gick till Herceg Novi i Jugoslavien.

Väl hemkommen blev jag bas över två

MOTION I början av 70-talet motionerade Folkpartiet om löpspår i Rålambshovsparken i Stockholm. Christer testas formen tillsammans med Maj-Lis Wallenius, kontorist och ekonomiansvarig på FPU:s förbundsexpedition, som han gifte sig med "första gången" 1972.

1975 flyttade Folk&Samhälle och Folkpartiet ihop på klassiska Luntmakargatan 66, "Luntis". Gunnar Wernolf, Rune Nilsson och Christer hjälps åt att ta in flyttkartonger.

1966 fick Christer sommarjobb på FP. Månadslönen var 1200 kr och köttbullsmacka vid övertid.

Ovan: **UNIVERSITET FPU I TRANÅS** Gunnar Wernolf och Christer Svensson fixar projektorn. Vänster: **1978 LANDSMÖTESMIDDAG** i Gyllene Salen i Stockholms stadshus. Gun Nord, Curt Nyberg, Maj-Lis Wallenius Svensson, som Christer gifte sig med "för andra gången" 1977, Christer själv, Maria Arnholm och Magnus Wallgren.

andra glada ynglingar på länets "distribution": adressering, stencilering och utskick.

Något senare blev jag klubbombudsman för FPU i Sundbyberg, Järfälla och Upplands-Bro. Ordförande i FPU-Järfälla var Birgitta Rydberg, senare landstingsråd. Chefsombudsman var Per Wendel, senare kriminal- och politisk reporter på Expressen. Ombudsman var också Erik Månsson, ett tag chefredaktör på samma tidning, och AU-ordföranden som anställde mig hette Jan Friedman sedemera Kinnevik, Kreab med mera. En annan som rände på expen mest varje dag var Thomas Berglund, så småningom biträdande partisekreterare och vd på Securitas.

Tiden gick och ordförandestrider i FPU var hårda och avlöste varandra. Thomas Hammarberg, Per Gahrton, Lars Leijonborg, Johan Schück, Billy Olsson, Bonnie Bernström, Christer Nilsson och så vidare. Vid en bussresa till kongressen i Falkenberg "glömdes" ett ombud, som inte tillhörde rätt falang, i mörkaste Småland efter en nattlig kisspaus.

Restaurangbesök på Gondolen med tjugiga damer användes för att försöka locka över mig till Gahrtonsidan. Det funkade inte!

FPU-kongresserna flyttade till Lysekil och 1973 började jag på det FP-ägda förlaget och tryckeriet Folk & Samhälle på Drottninggatan 75. Gunnar Wernolf var min chef. Kontaktregistret bestod av ett plåtregister, en stansad plåt per medlem och då var de minst 60 000.

1972 GIFTE JAG mig första gången med Maj-Lis, kontorist och ekonomiansvarig på FPU:s förbundsexpedition. Det var inför ett stort gäng FPU:are som samlats för kvällsaktiviteter på Universitet FPU i Tranås. Vigsselförrättare var förbundsombudsman Anders P(r)ost med levande ljus i handen och pappersprästkrag. Mitt under akten kom ljuset för nära kragen och han började brinna, Lasse Leijonborg, som var organist ökade ljudvolymen på Mendelsons brudmarsch och "kyrkobesökarna" jublade. Den alltid rättrådige Anders Johnson, för stunden utsedd till vår i synd födde son, kastade sig fram och släckte vår eldige P(r)ost som klarade sig undan med endast lindriga brännskador.

1975 flyttade Folk&Samhälle och partiet ihop på klassiska Luntmakargatan 66, "Luntis".

1977 gifte Maja och jag oss för andra gången, den här gången på riktigt i Helsingfors och inte ens till middagen blev någon flamberad.

1979 hjälpte partisekreteraren och ordföranden i Adoptionscentrum Gunnar Ström till att skriva de handlingar som gjorde att Maja och jag 1980 kunde hämta vår dotter Maria från Colombia.

1984 fick vi vår Anna som fosterdotter och -89 fick vi adoptera henne.

1989, DÅ SKB (Svensk Kärnbränslehantering) snött över stora delar av Folkpartiets personal, bland andra min chef, fick jag jobbet som chef för Folk & Samhälle. Jag utlyste en pristävling om nytt namn för bolaget. Den vanns av Helena Bargholtz (senare riksdagsledamot) och på brev-pappren stod det nu "Tryckfrihet i Stockholm Tryckeri AB" också känt som "Tryckfrihet". Bruno, Bertil, Peter och Tomas Gelstad jobbade under devisen "Sagt och tyckt. Satt och tryckt.

"Vid en bussresa till kongressen i Falkenberg 'glömdes' ett ombud, som inte tillhörde rätt falang, i mörkaste Småland efter en nattlig kisspaus."

LANDSMÖTET 1974
Dansar med en medlem i Folkpartiet Kungsholmen.

Snabbt och tryggt". Ekonomin för bolaget var ibland upp och ibland ner. Alltid mycket att göra men de externa kunderna svek i takt med att partiet tog mer tid i anspråk. Särskilt valår var vi tvungna att säga nej kunder och de hittade naturligtvis andra leverantörer varpå en ny kundkrets, gång på gång, skulle byggas upp. Det blev ohållbart i längden.

1999, i samband med att "huvudbyrå", som partikansliet kallades, flyttade till Drottninggatan lades Tryckfrihet i malpåse i väntan på goda verksamhetsidéer. Där ligger det kvar så idéer mottages fortfarande med tacksamhet.

Själv blev jag, åtta partiledare senare och efter att ha jobbat 33 år inom den liberala rörelsen, anställd av Folkpartiets riksorganisation som organisationssekreterare. Sedan dess har ytterligare 15 år passerat och jag har just jobbat min 24:e valrörelse inklusive tre folkomröstningskampanjer.

DET HAR ALLTSÅ gått 48 år sedan den där junidagen 1966 och tro det eller ej men jag har faktiskt ett par gånger varit på väg att göra något annat. En gång höll jag på att bli begravningsentreprenör och jag var bara en vecka och en för tidig födsel från att bli delägare i en restaurang. Ändå är jag kvar.

Många tror kanske det beror på feighet och brist på framåtanda, men jag har ju hela tiden fått nya och inspirerande arbetsuppgifter. Och jag tror inte att jag på någon annan arbetsplats hade fått träffa så många olika, intressanta och trevliga människor.

Det beror alltså till väldigt stor del på er och det parti som har tagit väl hand om mig. Det parti som står för och kämpar för den frihet som jag vill att så många fler i Sverige och världen ska få uppleva – att leva sina liv med möjligheter att utvecklas efter egen förmåga och i sin egen takt. Ett parti som tror att det goda inom oss till slut gör att vi kan leva tillsammans jämställda och jämlika oavsett kön, ras, religion, sexualitet eller var i världen man är född.

SÅ, MINA VÄNNER, tack för att jag fått stå vid er sida i kampen för ett liberalt samhälle!

Och slutligen ändrar jag lite i en devis från Sveriges näst bästa förening, Djurgårdens IF, och säger: "Folkpartiet! Alltid! Oavsett!

Nu ska jag åka till New Orleans och bila med mina kompisar upp efter Mississippi till Chicago och sedan ska jag spela golf! ☺